

ASSOCIATION EUROPEENNE DES
CHEMINOTS AEC

EIROPAS DZELZCEĻA DARBINIEKU
ASOCIĀCIJA
SPĀNIJAS NODAĻA (AEC-SE)

Sil lietū: diena ar Ponfeblino, ko mēs nekad neaizmirsīsim

Ir dienas, kuras, šķiet, raksta pati teritorija. Dienas, kurās lietus netraucē, bet pavada; kurā debesu pelēks sajaucas ar spilgti melno ogļu krāsu, kas, šķiet, joprojām pukst guļamajās lokomotīvēs. Pagājušajā piektdienā, 2026. gada 13. martā, Villablino bija viena no tām dienām, kas paliek iegravēta kolektīvajā atmiņā: **Eiropas Dzelzceļa darbinieku asociācijas Spānijas nodaļas (AEC-SE) delegācijas vizīte Ponfeblino tūristu vilciena projektā.**

Tādā veidā intensīvā lietū, kas iezīmēja visu dienu, Eiropas Dzelzceļa darbinieku asociācijas Spānijas nodaļas (AEC-SE) delegācija pagājušajā piektdienā, **13. martā**, apmeklēja Ponfeblino tūristu vilciena projektu, iniciatīvu, kas nepārtraukti virzās uz vēsturiskā kalnrūpniecības dzelzceļa atjaunošanu, kas vairāk nekā gadsimtu savienoja Ponferrada un Villablino.

Institucionāla rakstura vizīte ir daļa no nepārprotama atbalsta, ko AEC ir vēlējies parādīt projektam, kā norādīts organizācijas oficiālajā piezīmē: *"Eiropas Dzelzceļa darbinieku asociācija (AEC) veiks institucionālu vizīti Ponfeblino tūristu vilcieni projektā (...) ar mērķi parādīt savu nepārprotamu atbalstu šai iniciatīvai".*

Mēs ieradāmies agri, ilgstoša lietusgāze, kas piesūca ielas un lika sliedēm spīdēt, it kā pamostos no ilga miega. Mūs pavadīja divas būtiskas teritorijas balsis: **kultūras, tūrisma un pilsoņu līdzdalības padomniece Elena Fernandes** un **finanšu un mantojuma padomniece María José Álvarez**, kuru iesaistīšanās un tuvība ienesa siltumu ūdens un vēja iezīmētai dienai.

Semināros uzņemšanu sniedza **Manuels Ramoss, Ferrocarril del Valle del Sil S.L.** direktors, uzņēmums, kas veicina vēsturisko materiālu atgūšanu. Viņa entuziasms bija lipīgs. Kad mēs staigājām starp tvaika lokomotīvēm, restaurētām tūristu automašīnām un detaļām, kas, šķiet, runāja zemās balsīs,

Ramoss mums izskaidroja katru progresu, katru pārvarēto grūtību, katru sapni, kas nāk nedaudz tuvāk.

Mūsu acu priekšā atdzīvojās Ponfeblino tūristu vilcienu konsorcijs oficiālā dokumentācija, kuras statūtos par galveno mērķi ir deklarēta *"Ponfeblino tūristu vilciena nodošana ekspluatācijā un ekspluatācija kā Bierzo reģiona ekonomiskās attīstības elements"*. Tas nebija administratīvs teksts: tas bija solījums.

AEC-SE delegācija, samirkusi, bet satraukta, uzmanīgi klausījās.

Paziņojumā presei, kurā tika paziņots par šo vizīti, tika runāts par *"Eiropas Dzelzceļa sociācijas nepārprotamu*

atbalstu pilnībā Spānijas projektam, kura pamatā ir mantojuma atjaunošana un tūrisma atdzīvināšana". Un tur, starp tauku, mitras koksnes un veca dzelzs smaržu, šis atbalsts kļuva taustāms.

Lietus trāpīja uz jumta kā pastāvīgi aplausi, vērojot materiālu no vēsturiskās **Limón**

Exprés, kas tagad atdzimst Silas ielejās. Tvaika lokomotīves, guļošie milži, šķita, ka elpo zem dienas mitruma. Un vecais kalnrūpniecības maršruts, kas redzams miglā, atgādināja, ka šis vilciens nav tikai projekts: tā ir brūce, kas vēlas dziedēt ar cieņu.

Iestāžu sanāksmes un Eiropas atbalsts

Dienā notika tikšanās ar vietējām iestādēm un uzņēmuma Ferrocarril del Valle del Sil S.L. direktoru, kas sadarbojas ritošā sastāva atjaunošanā. Tajā piedalījās arī Javier Fernández López, Astūrijas dzelzceļa muzeja direktors Gihonā, Astūrijas muzeja brīvprātīgā tvaika vadītāja Beatriz Vilarnovo González, AEC Eiropas ģenerālpresidenta Carlos Abellán Ruiz un partneru no Astūrijas, Madrides, Zamoras, Santanderas, Palma de Maljorkas, Barselonas un Santjago de Kompostelas klātbūtne, pastiprināja atbalsta institucionālo raksturu un uzsvēra interesi, ko projekts izraisa ārpus reģionālā mēroga.

AEC atgādināja, ka daļai darbību ir piešķirts Eiropas finansējums un ka Ponfeblino pilnībā iekļaujas kontinentālajās stratēģijās rūpnieciskā mantojuma saglabāšanai un ilgtspējīgai teritoriālajai attīstībai.

Silts noslēgums lauku stila viesnīcas restorānā La Bolera

Pēc tehniskās vizītes lietus turpināja līst ar tādu pašu apņēmību kā pirmajā minūtē. Mēs patvērāmies **La Bolera**, Robles de Laciana, kur karstā buljona un malkas smarža mūs apņēma kā apskāviens. Tur, ap galdu, sarunas plūda tikpat dabiski kā ūdens caur ieļas grāvjiem.

Viņi runāja par nākotni, par ilgtspējīgu tūrismu, par Eiropas dzelzceļa identitāti, par to, cik svarīgs ir Ponfeblino atkal ritošs ne tikai kā vilciens, bet arī kā simbols. Padomnieki dalījās savā redzējumā par Laciana; AEC-SE pārstāvji sniedza savu starptautisko pieredzi; un

Manuel Ramos ar mieru, kas zina katru projekta skrūvi, uzzīmēja iespējamo horizontu.

El Ponfeblino: vairāk nekā vilciens

Kad mēs izgājām no restorāna, lietus bija norimis. Ieleja joprojām bija pelēka, bet spilgti pelēka, viena no tām, kas paziņo, ka kaut kas mainās. Un varbūt tas ir labākais dienas kopsavilkums: Ponfeblino vairs nav sapnis kļūt par kustību, kopīgu emociju, projektu, kas vieno paaudzes.

AEC-SE vizīte nebija tikai institucionāls žests. Tas bija atgādinājums, ka dzelzceļa mantojums netiek saglabāts nostalgijas, bet identitātes dēļ. Jo ir vilcieni, kas ne tikai pārvadā cilvēkus, bet arī atmiņu, cieņu un nākotni.

Un 13. martā, zem Sil lietus, mēs visi tā jutāmies.

El Berrón: kur dzelzceļš elpo vēsturi, nākotni un atmiņu

Ir vietas, kur dzelzceļš ir ne tikai transporta līdzeklis, bet arī pulss. Sirdsdarbība, kas šķērso paaudzes, kas sajaucas ar teritorijas identitāti un kas joprojām ir dzīva katrā darbnīcā, katrā ēkā un katrā krustcelēs. El Berrón, Astūrijas sirdī, ir viena no šīm vietām.

Pagājušajā piektdienā, 13. martā, pēc Ponfeblino tūristu vilciena projekta apmeklējuma un ceļā uz Gihonu Eiropas Dzelzceļa asociācijas (AEC) Spānijas nodaļas delegācija apstājās El Berrón, lai apmeklētu unikālas dzelzceļa iekārtas, dienā, kas apvienoja tehniku, emocijas un dziļu cieņu pret Astūrijas dzelzceļa atmiņu.

Bet pirms šīs cieņas bija pienācis laiks iegremdēties Astūrijas dzelzceļa darbības centrā. **Roku rokā ar tā direktoru, Roberto Campo** mēs apmeklējām darbnīcas un pārējās telpas, klausoties viņa prolix paskaidrojumus un kur mums tika pasniegts arī atslēgu piekariņš ... un tādā veidā El Berrón nelika vilties.

1. Metrisko mērinstrumentu darbnīcas: kur tvaiks atkal elpo

nevainojama, majestātiska, it kā tā gaidītu signālu, kad tā būs pārbaudīta un darba kārtībā.

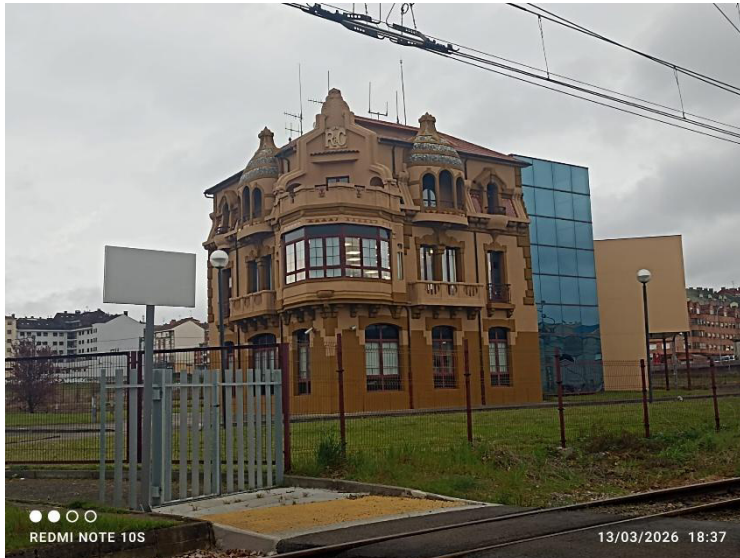
Delegācijas locekļi staigāja starp bedrēm, instrumentiem, demontētiem ratiņiem un darbnīcām raksturīgo metāla smaržu. Katrs **tehnika Roberto Campo paskaidrojums** bija logs uz gadu desmitiem ilgu inženierzinātni, pūlēm un centību dzelzceļa pasaulei.

Tvaika lokomotīve, klusa, bet iespaidīga, šķita, ka visu novēro ar tāda cilvēka pacietību, kurš ir redzējis veselas dzelzceļa darbinieku paaudzes.

2. Regulēšanas un kontroles centrs (CRC): tehnoloģija ēkas iekšienē, kas šķiet kā sapnis

Otrā pietura, bez šaubām, bija viena no pārsteidzošākajām: **Astūrijas dzelzceļa satiksmes regulēšanas un kontroles centrs**, kas atrodas ēkā, kas, šķiet, ir ņemta no modernisma stāsta.

Gaudi stila konstrukcija, kas ar mīlestību restaurēta, kas apvieno neiespējamus līknes, dekoratīvas detaļas un gandrīz maģisku klātbūtni blakus sliedēm.

Iekšpusē modernisma estētika tiek pārveidota tīrā tehnoloģijā: ekrāni, paneļi, sakari, reālā laika kartes. No šī stratēģiskā punkta dzelzceļa sirdsdarbība tiek koordinēta vilcienu aprītē visā Astūrijā - gan metriskā platuma, gan Ibērijas platuma.

Delegācija ar apbrīnu vēroja, kā no ēkas, kas varētu būt mākslas darbs, tiek kontrolēta vilcienu kustība, kas brauc cauri kalniem, tuneļiem, ielejām un krastiem.

Ideāls kontrasts starp pagātni un nākotni.

3. Dzelzceļa singularitāte: divas līnijas, kas šķērso tā, it kā laiks nepastāvētu

Trešais apmeklējuma punkts bija viena no tām vietām, ko tikai dzelzceļa mīļotāji zina, kā novērtēt visā tās dimensijā: **El Berrón dzelzceļa savdabība**.

Šeit divas metriskas gabarīta līnijas krustojas vienā līmenī un perpendikulāri. Tie ir 770. līnija (no Oviedo līdz Santanderai) un 752. līnija (no Gihonas līdz Lavianai); parādība, kas ir tikpat unikāla, cik skaista. Unikāls ar

inženiertehniskajiem risinājumiem, kas ir piemēroti gan sliežu ceļa daļai, kur tas ir vilciena riteņa atloks, nevis loks, kas uz laiku balstās uz bloka, kas piepildīts un pacelts iekšpusē uz sliedes, lai nepieļautu, ka riteņa loks parastajā ripošanā var noteikt rievu, kuru tas šķērso; Tāpat kā

kontakttīkla daļā, kur amatnieciskā sieta konstrukcija, kas izgatavota no vara kontaktstieples un metināta ar sudrabu, zirnekļa tīkla veidā (tāpat kā augšējā acī, ko pārvadā atrakciju trases buferwagonos), liek vilcienam pantogrāfiem berzēties pret kontaktvadu perpendikulāro krustojumu, kam abas kontakttīkla (divas kontaktvada perpendikulārās līnijas) ir vienā līmenī. Tādā veidā **kontakttīkls arī šķērso**, veidojot elektrisko ietvaru, kas izskatās kā rūpnieciska skulptūra, kas apturēta gaisā.

Tas ir punkts, kur inženierzinātnes kļūst par dzeju. Pārbrauktuve, kurā vilcieni iet garām gadu desmitiem, kas ir pretojusies modernizācijai, kas turpina darboties tikpat dabiski kā pirmajā dienā. Vieta, kur dzelzceļš parāda savu tīrāko būtību: funkcionāls, izturīgs, pazemīgs un neparasts vienlaikus.

Diena, kas atstāj pēdas

Vizīte noslēdzās ar kopīgu sajūtu, ka esam apmeklējuši telpu, kur dzelzceļš ir ne tikai infrastruktūra, bet arī kultūra, identitāte un atmiņa. Astūrija, kā atgādina AEC-SE oficiālais paziņojums presei, ir saglabājusi *"dziļas attiecības ar dzelzceļu vairāk nekā pusotru gadsimtu"*, un El Berrón ir viens no tās templiem.

Delegācija devās ar pārlicību, ka šis mantojums – gan materiāls, gan cilvēcisks – ir pelnījis, lai to pazītu, aizsargātu un svinētu. Un ar emocijām, zinot, ka nākamajā dienā Astūrijas Dzelzceļa muzejā notiks vēsturisks notikums: **Victor Manuel** goda locekļa atzīšana, žests, kas apvieno mūziku, atmiņu un sliedes vienā cieņā.

Sestdiena starp sliedēm, atmiņu un mūziku: intīma dienas hronika Astūrijas dzelzceļa muzejā

Ir dienas, kas netiek dzīvotas: tās tiek šķērsotas. Dienas, kuras, šķiet, ir uzrakstījuši vēsture, pirms uz tām soļo. **Sestdiena, 2026. gada 14. marts**, Gihonā, bija viena no šīm dienām.

Astūrijas Dzelzceļa muzejs pamodās ar maigu gaismu, kas ir tikai ziemeļu pilsētām, kad tās gatavojas kaut kam svarīgam. Gaiss smaržoja pēc veca dzelzs, lakota koka, stāstiem, kas nav aizgājuši. Un tur, starp lokomotīvēm, kas, šķiet, skatījās visu no svinīgā klusuma, **Eiropas Dzelzceļa darbinieku asociācija, Spānijas sekcija (AEC-SE)** rīkoja savu **Ģenerālo asambleju**.

I. Asambleja: balsis, kas veido nākotni pagātnes atbalsīs

Asamblejai izvēlētā telpa šķita apzināti izveidota: augsti griesti, atklāti ķieģeļi, sliedes, kas šķērsoja grīdu kā dzīva organisma vēnas. AEC-SE locekļi ieradās pamazām, sveicinot viens otru ar tādu sadraudzības un cieņas sajaukumu, kas rodas tikai starp tiem, kuriem ir viena un tā pati aizraušanās.

Tikšanās laikā viņi runāja par projektiem, izaicinājumiem, atbildību par mantojuma saglabāšanu, kas nepieder tikai dzelzceļa darbiniekiem, bet visiem. Dzelzceļš, tas vecais milzis, kas nekad nepārstāj virzīties uz priekšu, bija katras iejaukšanās patiesais neredzamais varonis.

Un, kad vārdi piepildīja istabu, dzinēji, šķiet, klausījās.

II. Victor Manuel, Goda Loceklis: kad mūzika satiekas ar sliedēm

Pēc asamblejas muzejs tika pārveidots. Atmosfēra kļuva svinīgāka, intīmāka, uzmanīgāka.

Galvenās navas centrā, divu tvaika lokomotīvu, viena no tām "Varela de los Montes", iespaidīgā skatienā AEC-SE rīkoja pasākumu, kas tiks iegravēts tās vēsturē:

Astūrijas dziedātāja un dziesmu autora Viktor Manuel goda locekļa atzinība.

Preses relīzē tas bija skaidri pateikts: Asociācija vēlējās atzīt *"viņa karjeru un ciešo saikni ar dzelzceļa atmiņu un kultūras mantojumu"*. Bet tur, tiešraidē, žests ieguva citu dimensiju.

Jo Viktors Manuels nav tikai mākslinieks. Viņš ir balss, kas stāstījis par Astūriju, kas dziedājis tās raktuves, vilcienus, atvadas, atgriešanos. Tas ir tilts starp paaudzēm.

Pasākumā piedalījās arī dažādas iestādes un iestāžu pārstāvji, tostarp **Gihonas pilsētas domes kultūras, muzeju un radošo industriju padomniece Ana Montserrat López Moro, Dzelzceļa muzeja direktors Havjers Fernandess Lopess un Eiropas Dzelzceļa asociācijas (AEC) Eiropas ģenerālprezidents Carlos Abellán Ruiz**, kura dalība uzsvēra veltījuma sabiedrisko, kultūras un Eiropas raksturu.

Tajā pašā svinīgajā vidē, AEC-SE arī vēlējās atzīt to cilvēku darbu, kuri no profesionālās un mantojuma jomas uztur dzelzceļa atmiņu dzīvu. **Diplomi par nopelniem, oficiālu atzinību un pateicību** par viņa centību dzelzceļa rūpnieciskā mantojuma izpētei un saglabāšanai tika pasniegti pašam muzeja direktoram **Javier Fernández López**.

Beatriz Vilarnovo González tika izcelta ar **oficiālu atzinību un pateicību** par **vēsturisko vilciena vadītāja** darbu Astūrijas dzelzceļa muzejā, darbs, kas ļauj ne tikai saglabāt mantojumu, bet arī turpināt elpot un pārvietoties pa sliedēm.

Un tieši šajā ierobežoto emociju gaisotnē **nāca liels notikuma pārsteigums:** bērnības vēlmes piepildījums, ko pats Victor Manuel bija uzrakstījis savā dziesmā *"Dzelzceļnieka dēls"* (*"El Hijo del Ferroviario"*). Šajā dziesmā viņš atzina: *«Mans tēvs, starp citu, bija dzelzceļa strādnieks / un bērnībā es būtu gribējis / uzvilkt cepuri, satvert svilpi / un ar karogu sākt Talgo»*.

Šis sapnis, kas tika turēts gadu desmitiem, piepildījās turpat, Astūrijas muzeja dzelzceļa pietātnēs, Gihonā. AEC-SE nodrošināja viņu ar **regulēto aprīkojumu**, lai viņš varētu **dot regulējošo produkciju tvaika lokomotīvei, kas piestiprināta pie vieglajiem automobiļiem.**

Tas, kas viņam piedzima kā pārsteigums, kļuva par **mīlu un dziļi emocionālu aktu.** Daudzi dalībnieki uzskatīja, ka tajā brīdī tiek godināts ne tikai dziedātājs-dziesmu autors, bet arī visi dzelzceļa darbinieki - vakar, šodien un nākamie, kuri ir izveidojuši šīs zemes identitāti.

Kad viņš saņēma apbalvojumu, klusums bija gandrīz godbijīgs. Lokomotīves šķita nedaudz

noliecušās. Un daudzi uzskatīja, ka šī cieņa ir ne tikai viņam, bet arī visiem dzelzceļa darbiniekiem – vakar, šodien, nākamajiem – kuri ir izveidojuši šīs zemes identitāti.

Laudatio: Víctor Manuel, "balss, kas nekad nepadodas"

Stāstījuma hronika par veltījumu Victor Manuel

Ir runas, kas ne tikai iepazīstina ar personu: tās atklāj viņu. **Víctor Manuel San José**, kas nosaukts *par AEC-SE 2025. gada goda locekli*, veltītais laudatio pieder pie tās vārdu kategorijas, kas neapraksta, bet izgaismo.

Astūrijas dzelzceļa muzejā, Gihonā, 2026. gada 14. martā, Eiropas Dzelzceļa asociācija izteica cieņu māksliniekam, kura karjera ir pārsniegusi skatuvi un kļuvusi par **pilsonības aktu**. Kā teikts pašā tekstā:

"Ir mākslinieki, kas piepilda stadionus, un ir mākslinieki, kas piepilda sirdsapziņu."

Tas bija sākumpunkts laudatio, kas runāja ne tikai par mūziķi, bet arī par cilvēku, kurš zināja, kā pārvērst savu balsi par cieņas instrumentu. No savām pirmajām dziesmām Viktors Manuels saprata, ka mūzika var būt patvērums, nosodīšana, atmiņa un maigums. Viņa darbs ir pavadījis kalnračus, neredzamas sievietes,

tautas, kas cīnās par savu cieņu, cilvēkus, kuriem nepieciešams intelektuāls atbalsts, un veselas paaudzes, kas viņā atrada ētisku kompasu.

Stāstījums uzsvēra viņa saskaņotību, mieru un "klusu spēku", kas viņu raksturo. Viņam nebija vajadzīgi lieli žesti, lai parādītu apņemšanos: viņam pietika, lai viņš būtu tur, kur viņš bija vajadzīgs, lai dziedātu, kad citi klusēja, lai atcerētos, ka kultūra var būt arī sabiedriskais pakalpojums.

Tekstā tas bija skaidri izteikts:

"Mēs neredzam tikai izcilu dziedātāju. Mēs redzam apņēmīgu pilsoni."

Laudatio kulminēja ar Eduardo Galeano citātu, kas telpā rezonēja kā ētisks manifests: ideja, ka mazi žesti, kas pavairoti, var mainīt pasauli. Un šajā garā AECSE atzina Viktoru Manuelu ne

tikai par viņa mūziku, bet arī par viņa piemēru: par balsi, kas nekad nepadodas, kas nekad nenokārtojas, kas nekad neaizmirst.

Tajā dienā Gihonā tika svinēta ne tikai tikšanās. Tika svinēts veids, kā būt pasaulē. Dziedāšanas veids, kas ir arī dzīvesveids.

III. Atmiņas un nākotnes žests: Vía de la Plata attaisnošana par godu mūsu Victor Manuel.

Mūsu mīļotajam Victor Manuel veltītā goda akta svinīguma vidū bija brīdis, kas pārsniedza personīgo cieņu un kļuva par kolektīvu deklarāciju. Muzeja vēsturisko lokomotīvu priekšā kolēģu grupa atvēra lielu baneri ar tik skaidru vēstījumu, cik tas bija nepieciešams:

"1985–2026 = 41 gads bez saziņas. Mēs vēlamies Vía de la Plata vilcienu."

Attēls saka visu: stingras sejas, saliktas rokas un simbolisks vecās līnijas "Vía de la Plata" izkārtojums; vairāk nekā 900 kilometru garš dzelzceļa maršruts, kas savienoja Gihonu, Oviedo, Leonu, Astorgu, Benaventi, Zamoru, Salamanku, Plasenciju, Kaseresu, Meridu, Zafru un Sevilju, atgādinot, ka šis dzelzceļa koridors ir ne tikai zaudēta infrastruktūra, bet arī atklāta brūce Spānijas kartē.

Notikums, kas jau bija emociju pilns par Viktora Manuela atzīšanu, uz dažiem mirkļiem kļuva par attaisnojuma telpu. Tur, starp lokomotīvēm, kas saglabā dzelzceļa paaudžu atmiņu, prasība atkal atvērt Vía de la Plata rezonēja ar spēku un cieņu.

Tas bija vienkāršs žests, bet jēgas pilns: godināt tos, kuri ir veltījuši savu dzīvi dzelzceļam, nozīmē arī dzelzceļa nākotnes aizstāvēšanu. Un šajā nākotnē Vía de la Plata nevar turpināt būt atmiņa; tai ir jāatgriežas par ceļu.

Cieņas akts, jā.

IV. Kino balss: Emilio Ruiz Barrachina un filmētā atmiņa

Viens no īpašākajiem rīta mirkļiem bija filmas režisora **Emilio Ruiz Barrachina** iejaukšanās, kura klātbūtne pievienoja negaidītu kultūras dziļuma slāni.

Viņa runa nebija tipiska konference: tas bija ceļojums. Viņš runāja par dzelzceļu kā metaforu, kā skatuvi, kā raksturu. Viņš atgādināja, kā vilcieni ir šķērsojuši kino vēsturi kopš tā pirmsākumiem, kā tie simbolizē atvadas, tikšanās, bēgšanu, atgriešanos, cerības.

Bet visaizraujošākais bija tad, kad viņš savienoja šo kinematogrāfisko skatienu ar Astūriju. Ar tās stacijām. Ar vilcieniem, kas uz riteņiem ir paņēmuši veselu dzīvi.

Viņa balss atskanēja starp lokomotīvēm tā, it kā viņš stāstītu filmu, kuru mēs visi zinājām, bet kuru neviens tā nebija stāstījis. Un daudzi uzskatīja, ka uz mirkli viss muzejs kļuva par komplektu, kurā galvenā varone bija atmiņa.

V. Pusdienas "El Otru Mallu": kur brālība sēž pie galda

Pēc emocijām nāca karstums. Cilvēciskais siltums, nesteidzīgas sarunas, smieklī, kas atslābina oficiālo aktu svinīgumu.

Grupa pārcēlās uz **restorānu "El Otru Mallu"**, Gihonā, vietā, kas, šķiet, ir radīta, lai cilvēki satiktos. Tur, starp ēdieniem, kas smaržoja pēc tradīcijām, un galdiem, kas aicināja cilvēkus palikt, diena mainīja tempu.

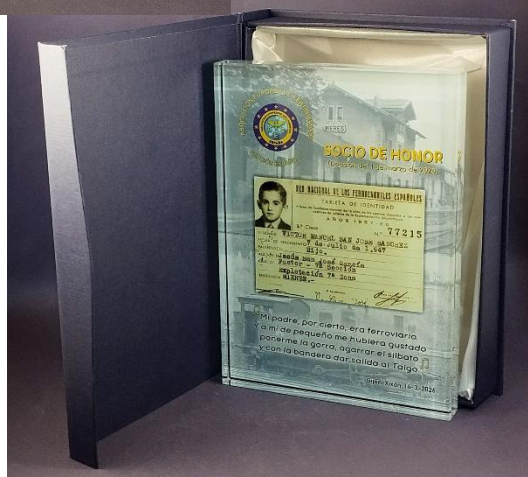
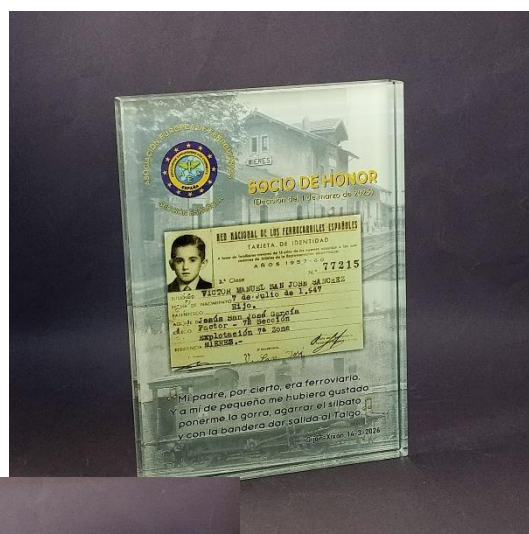
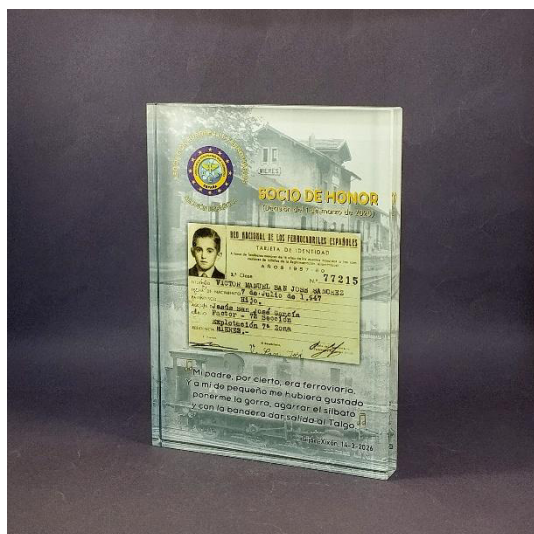
Tika runāts par vilcieniem, jā, bet arī par mūziku, atmiņām, anekdotēm, kas tiek stāstītas tikai tad, kad jūtas kā ģimene. AECSE locekļi dalījās iespaidos par šo dienu, un vairāk nekā viens atzina, ka ceremonija ir pieskārusies dziļām šķiedrām.

Jo ne katru dienu tiek godināts mākslinieks, kurš ir devis balsi kolektīvajai atmiņai. Un ne katru dienu vienā telpā tiek svinēta dzelzceļa pagātne, tagadne un nākotne.

Atzinības Diplomi un Piemiņas Plāksne:

DIPLOMA DE MÉRITO

La Sección Española de la Asociación Europea de Ferroviarios AEC-SE ha otorgado el reconocimiento oficial y gratitud, por su labor en la investigación, preservación del Patrimonio Industrial Ferroviario, al director del Museo del Ferrocarril de Asturias, dependiente del Ayuntamiento de Gijón, como:

**RECONOCIMIENTO ESPECIAL 2026 DE LA AEC-SE POR SU APORTACIÓN EXCEPCIONAL
EN FAVOR DE:**

D. Javier Fernández López

Y para que así conste en el Museo del Ferrocarril de Asturias, Gijón a 14 de marzo de 2026

Presidente Sección Española AEC-SE

Secretario Sección Española AEC-SE

Presidente General Europeo AEC

Jesús Aguilar Velamazán

Jose Manuel Rodriguez Vidal

Carlos Abellán Ruiz

DIPLOMA DE MÉRITO

La Sección Española de la Asociación Europea de Ferroviarios AEC-SE ha otorgado el reconocimiento oficial y gratitud, por su labor como maquinista de trenes históricos en el Museo del Ferrocarril de Asturias, dependiente del Ayuntamiento de Gijón, como:

**RECONOCIMIENTO ESPECIAL 2026 DE LA AEC-SE
EN FAVOR DE:**

Dña. Beatriz Vilarnovo González

Y para que así conste en el Museo del Ferrocarril de Asturias, Gijón a 14 de marzo de 2026

Presidente Sección Española AEC-SE

Secretario Sección Española AEC-SE

Presidente General Europeo AEC

Jesús Aguilar Velamazán

Jose Manuel Rodriguez Vidal

Carlos Abellán Ruiz

Epilogs: diena, kas paliek dvēselē

Kad pēcpusdiena sāka krist uz Gihonu, muzejs tika atstāts aiz muguras, bet tas neatstāja. Tas joprojām bija iekšā: sarunās, izskatās, sajūtā, ka esat piedzīvojis kaut ko, kas netiks atkārtots tādā pašā veidā.

Asambleja bija noteikusi kursu. Atšķirība pret Viktoru Manuelu bija pievienojusi emocijas. Un pusdienas "El Otru Mallu" bija aizzīmogojušas brālību. Tā bija pilnīga, apaļa diena, viena no tām, kurai nav nepieciešami rotājumi, jo tie jau ir jēgas pilni.

Diena, kad dzelzceļš, šis vecais stāstnieks, mums atkal atgādināja, ka tas joprojām ir dzīvs. Un ka, kamēr būs cilvēki, kas vēlas to klausīties, tas turpinās virzīties uz priekšu.

Santiago de Compostela – Santander, 8 Aprīlis 2026

Alberto José Sierra Daza

Eiropas asociācijas sekretāra vietnieks
Dzelzceļš, Spānijas nodaļa (AEC-SE)
Eiropas koordinācijas delegāts

✓ Firmado por SIERRA DAZA
ALBERTO JOSE - ***3718**
el día 08/04/2026 con un
certificado emitido por
AC FNMT Usuarios

Carlos Abellán Ruiz

Eiropas ģenerālpriekšsēdētājs
Eiropas Dzelzceļa asociācija (AEC)

✓ Firmado por Carlos
Abellán Ruiz el día
08 / 04 / 2026 con un
certificado emitido
por AEC FNMT
EUROPEA DE USUARIOS
DE FERROVIAS AEC-SESS

ASSOCIACION EUROPEENNE DES CHEMINOTS
EIROPAS DZELZCEĻA DARBINIEKU ASOCIĀCIJA
SPĀNIJAS NODAĻA (AEC-SE)

AEC-SE GODA LOCEKLIS 2025. GADAM
VIKTORS MANUELS SANJOSÉ

Víctor Manuel LAUDATIO: Balss, kas nekad nepadodas

Ir mākslinieki, kas piepilda stadionus, un ir mākslinieki, kas piepilda sirdsapziņu. Viktors Manuels pieder tai retai un nepieciešamajai līnijai, kas mūziku saprot ne tikai kā profesiju, bet arī kā atbildības aktu. Jau no pirmajiem soļiem, kad viņš vēl bija jauns astūrietis ar vairāk jautājumu nekā pārliecību, viņš zināja, ka dziedāšana var būt arī veids, kā pavadīt, nosodīt, apskauj tos, kuriem nav balss.

Visu mūžu Víctor Manuel ir parādījis, ka apņemšanās nav poza, bet veids, kā būt pasaulē. Viņš ir dziedājis kalnračiem, kad zemes tumsa tika sajaukta ar laiku. Viņš ir dziedājis sievietēm, kas uztur dzīvi klusumā, tautām, kas cīnās par savu cieņu, neparastajiem, kuri atzina savu mīlestību vairāk nekā sociālo sapratni, atmiņai, kas nav aizmirsta. Un viņš vienmēr to ir darījis ar godīgumu, kam nav nepieciešami skaļruņi, jo tas ir dzimis no patiesības.

Viņa darbs ir tilts starp paaudzēm: tie, kas piedzīvojuši grūtus laikus, atrod patvērumu un liecību viņa dziesmās; tie, kas nāk vēlāk, atklāj viņā ētisku kompasu, atgādinājumu, ka kultūra var būt arī pretestība, maigums un taisnīgums.

Viktors Manuels nav pārstājis būt tur, kur viņš bija vajadzīgs: solidaritātes koncertos, sociālos jautājumos, iniciatīvās, kas cenšas panākt vienlīdzīgāku valsti un sabiedrību. Viņam nekad nav vajadzīgi lieli žesti, lai to pierādītu; viņam pietiek ar viņa saskaņotību, mierīgo klātbūtni, "mierīgo spēku" un viņa teikšanas veidu, kas iekļūst dziļāk par jebkuru runu.

Šodien, kad mēs skatāmies uz viņa karjeru, mēs redzam ne tikai izcilu dziedātāju. Mēs redzam apņēmīgu pilsoni, radītāju, kurš ir spējis pārvērst savu talantu sabiedriskajā pakalpojumā; cilvēku, kurš ir nolīcis savu balsi blakus tiem, kam tas visvairāk vajadzīgs. Un tas pasaulē, kas dažreiz šķiet aizmirst būtisko, ir drosmes akts.

Tāpēc mēs svinam Víctor Manuel: par viņa mūziku, jā, bet arī par viņa piemēru. Jo viņš mums atgādina, ka mūzikas māksla var būt bāka un ka ir balsis, kas, paceļot, izgaismo daudz vairāk nekā skatuvi.

Citāts no Urugvajas rakstnieka Eduardo Galeano: "*Daudzi mazi cilvēki, kas dzīvo mazās vietās, darot mazas lietas, var mainīt pasauli, jo dienas beigās mēs esam tas, ko mēs darām, lai mainītu to, kas mēs esam.*"

Laudatio lasīja Alberto José Sierra Daza, Astūrijas dzelzceļa muzejā Gihona, 2026. gada 14. marts